

¹Und da herbeikam der siebente Monat und die Kinder Israel nun in ihren Städten waren, kam das Volk zusammen wie ein Mann gen Jerusalem.²Und es machte sich auf Jesua, der Sohn Jozadaks, und seine Brüder, die Priester, und Serubabel, der Sohn Sealthiels, und seine Brüder und bauten den Altar des Gottes Israels, Brandopfer darauf zu opfern, wie es geschrieben steht im Gesetz Mose's, des Mannes Gottes,³ und richteten zu den Altar auf seine Stätte (denn es war ein Schrecken unter ihnen vor den Völkern in den Ländern) und opferten dem HERRN Brandopfer darauf des Morgens und des Abends.⁴Und hielten der Laubhütten Fest, wie geschrieben steht, und taten Brandopfer alle Tage nach der Zahl, wie sich's gebührt, einen jeglichen Tag sein Opfer,⁵ darnach auch die täglichen Brandopfer und der Neumonde und aller Festtage des HERRN, die geheiligt sind, und allerlei freiwillige Opfer, die sie dem HERRN freiwillig taten.⁶Am ersten Tage des siebenten Monats fingen sie an, dem HERRN Brandopfer zu tun. Aber der Grund des Tempels war noch nicht gelegt.⁷Sie gaben aber Geld den Steinmetzen und Zimmerleuten und Speise und Trank und Öl denen zu Sidon und zu Tyrus, daß sie Zedernholz vom Libanon aufs Meer gen Japho brächten nach dem Befehl des Kores, des Königs in Persien, an sie.⁸Im zweiten Jahr ihrer Ankunft am Hause Gottes zu Jerusalem, im zweiten Monat, fingen an Serubabel, der Sohn Sealthiels, und Jesua, der Sohn Jozadaks, und die übrigen ihrer Brüder, Priester und Leviten, und alle, die aus der

¹وَلَمَّا اسْتَهْلَ الشَّهْرُ السَّائِعُ وَتَوَّ سِرَائِيلَ فِي مُدُنِهِمْ اجْتَمَعَ الشَّعْبُ كَرَجُلٍ وَاجِدٍ إِلَى أُورُشَلِيمَ.²وَقَامَ يَشُوعُ بْنُ يُوَصَادَاقَ وَإِخْوَتُهُ الْكَهَنَةُ، وَرُزَابَيْلُ بْنُ شَالْتَيْئِيلَ وَإِخْوَتُهُ، وَتَوَّوْا مَذْبَحَ إِلَهِ إِسْرَائِيلَ لِيُضْعِدُوا عَلَيْهِ مُحْرِقَاتٍ كَمَا هُوَ مَكْتُوبٌ فِي شَرِيعَةِ مُوسَى رَجُلِ اللَّهِ،³وَأَقَامُوا الْمَذْبَحَ فِي مَكَانِهِ. لِأَنَّهُ كَانَ عَلَيْهِمْ رُغْبٌ مِنْ شُعُوبِ الْأَرَاضِي، وَأَضْعَدُوا عَلَيْهِ مُحْرِقَاتٍ لِلرَّبِّ مُحْرِقَاتِ الصَّبَاحِ وَالْمَسَاءِ.⁴وَحَفِطُوا عِيدَ الْمَطَالِ كَمَا هُوَ مَكْتُوبٌ، وَمُحْرِقَةَ يَوْمِ قَبُومٍ بِالْعَدَدِ كَالْمَرْشُومِ أَمْرَ الْيَوْمِ يَوْمِهِ.⁵وَعَدَدَ ذَلِكَ الْمُحْرِقَةُ الدَّائِمَةُ، وَلِلْأَهْلِ وَلِجَمِيعِ مَوَاسِمِ الرَّبِّ الْمُقَدَّسَةِ وَلِكُلِّ مَنْ تَبَرَّعَ يُمْتَبِعَ لِلرَّبِّ.⁶أَبْتَدَأُوا مِنَ الْيَوْمِ الْأَوَّلِ مِنَ الشَّهْرِ السَّائِعِ يُضْعِدُونَ مُحْرِقَاتٍ لِلرَّبِّ، وَهَيْكَلُ الرَّبِّ لَمْ يَكُنْ قَدْ تَأَسَّسَ.⁷وَأَعْطُوا فَضَةً لِلتَّحَانِينَ وَالتَّجَارِينَ وَمَاكَلًا وَمَسْرَبًا وَزَيْتًا لِلصَّيْدُونِيِّينَ وَالصُّورِيِّينَ لِيَأْتُوا بِخَشَبِ أَرْزٍ مِنْ لُبْنَانَ إِلَى تَحْرِ يَاقَا حَسَبَ إِذْنِ كُورَشَ مَلِكِ قَارِسَ لَهُمْ.⁸وَفِي السَّنَةِ الثَّانِيَةِ مِنْ مَجِيئِهِمْ إِلَى بَيْتِ اللَّهِ إِلَى أُورُشَلِيمَ فِي الشَّهْرِ الثَّانِي سَرَعَ رُزَابَيْلُ بْنُ شَالْتَيْئِيلَ وَيَشُوعُ بْنُ يُوَصَادَاقَ وَبَقِيَّةُ إِخْوَتِهِمُ الْكَهَنَةِ وَاللَّوِيِّينَ وَجَمِيعُ الْقَادِمِينَ مِنَ السَّبْيِ إِلَى أُورُشَلِيمَ، وَأَقَامُوا اللَّوِيِّينَ مِنْ ابْنِ عَشْرِينَ سَنَةً فَمَا فَوْقَ لِلإِسْرَافِ عَلَى عَمَلِ بَيْتِ الرَّبِّ.⁹وَوَقَفَ يَشُوعُ مَعَ بَنِيهِ وَإِخْوَتِهِ قَدَمَيْئِيلَ وَبَنِيهِ بَنِي يَهُودَا مَعَاً لِلإِسْرَافِ عَامِلِي الشَّغْلِ فِي بَيْتِ اللَّهِ، وَبَنِي حَبْتَادَافَ مَعَ بَنِيهِمْ وَإِخْوَتِهِمُ اللَّوِيِّينَ.¹⁰وَلَمَّا أَسَّسَ الْبَائُونَ هَيْكَلُ الرَّبِّ أَقَامُوا الْكَهَنَةُ بِمَلَابِسِهِمْ يَأْبَواقَ وَاللَّوِيِّينَ بَنِي آسَافَ بِالصُّنُوجِ لِنَسْبِيحِ الرَّبِّ عَلَى تَرْتِيبِ دَاوُدَ مَلِكِ إِسْرَائِيلَ.¹¹وَعَنُّوا بِالنَّسْبِيحِ وَالْحَمْدِ لِلرَّبِّ لِأَنَّهُ ضَالِحٌ لَأَنَّ إِلَى الْآبِدِ رَحْمَتُهُ عَلَى إِسْرَائِيلَ. وَكُلُّ الشَّعْبِ هَتَفُوا هُتَافًا عَظِيمًا بِالنَّسْبِيحِ لِلرَّبِّ لِأَجْلِ تَأْسِيسِ بَيْتِ الرَّبِّ.¹²وَكَثِيرُونَ مِنَ الْكَهَنَةِ وَاللَّوِيِّينَ وَرُؤُوسُ الْآبَاءِ الشُّبُوحِ الَّذِينَ رَأَوْا الْبَيْتَ الْأَوَّلَ بَكَوْا بِصَوْتٍ عَظِيمٍ عِنْدَ تَأْسِيسِ هَذَا الْبَيْتِ أَمَامَ أَعْيُنِهِمْ. وَكَثِيرُونَ كَانُوا يَرْفَعُونَ أَصْوَاتَهُمْ بِالْهُتَافِ بِفَرَحٍ. وَلَمْ يَكُنِ الشَّعْبُ يَمَيِّزُ هُتَافَ الْفَرَحِ مِنْ صَوْتِ بُكَاءِ الشَّعْبِ، لِأَنَّ الشَّعْبَ كَانَ يَهْتَفُ هُتَافًا عَظِيمًا حَتَّى أَنَّ الصَّوْتَ سَمِعَ مِنْ بُعْدٍ.

Gefangenschaft gekommen waren gen und bestellten die Leviten von zwanzig Jahren und darüber, zu treiben das Werk am Hause des HERRN.⁹ Und Jesua stand mit seinen Söhnen und Brüdern und Kadmiel mit seinen Söhnen, die Kinder Juda, wie ein Mann, vorzustehen den Arbeitern am Hause Gottes, desgleichen die Kinder Henadad mit ihren Kindern und Brüdern, den Leviten.¹⁰ Und da die Bauleute den Grund legten am Tempel des HERRN, standen die Priester in ihren Kleidern mit Drommeten und die Leviten, die Kinder Asaph, mit Zimbeln, zu loben den HERRN mit dem Gedicht Davids, des Königs über Israel,¹¹ und sangen umeinander und lobten und dankten dem HERRN, daß er gütig ist und seine Barmherzigkeit ewiglich währet über Israel. Und alles Volk jauchzte laut beim Lobe des HERRN, daß der Grund am Hause des HERRN gelegt war.¹² Aber viele der alten Priester und Leviten und Obersten der Vaterhäuser, die das vorige Haus gesehen hatten, da nun dies Haus vor ihren Augen gegründet ward, weinten sie laut. Viele aber jauchzten mit Freuden, daß das Geschrei hoch erscholl,¹³ also daß das Volk nicht unterscheiden konnte das Jauchzen mit Freuden und das laute Weinen im Volk; denn das Volk jauchzte laut, daß man das Geschrei ferne hörte.